

RADNAI ISTVÁN

Baudelaire-parafrázis

miért hogy délután eső előtt vagy felhők múltán
szép tested ring leveles vagy rügyező fák alatt
miközben az égből valami vágynál forróbb ránk szakad
valami édes illat a télből itt maradt heg dúlt ágy

karcsú ágakon mint tölgylevél mely itt maradt
s makk csírázik anyakoca kéjeleg akár a szultán
miközben csíkos vadmalacok szimultán
egy-egy csecsre buknek összefonódott két alak

vagyunk és orromba pézsmaként ömlik öled
parfümje amit lángtűzhely ereget
és akkor döbbsz rá lábad alatt elmúlás

puffad és ilyen öreg majd holt leszel
ne várd a kéményem csonka már nem szelel
majdnem tetemre lépsz hidd el nem szíromhullás

Spleen

az elmúlás amit összefércelt
a sejt a születés előtt
s dobogó szívvel összenőtt
lebontja mind orrfacsaró kéjjel

ha múlik bennünk a lázas éjjel
óra köd s kidőlt fák között
s a hit hogy szerelmünk örök
csak álca a teste amit bérel

a lét szabad kiszakad a lélek
hamuból a fönix vágya éled
felettünk csak a pusztá ég dörög

túlvilági illó szenvedélyt lel
ágál ölel szoros vággyal érvel
mint néma pap a koporsó fölött